

„Édes, sóhajtozós szerelmes történet...”

– USA Today –

KÜLÖNÖS
MÁTKASÁG

A HAWTHORNE-HÁZ 3.

fine
selection

KRISTI ANN HUNTER

KRISTI ANN HUNTER

KÜLÖNÖS
MÁTKASÁG

KRISTI ANN HUNTER

KÜLÖNÖS MÁTKASÁG

A HAWTHORNE-HÁZ 3.

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*A tökéletes szeretetet adó teremtőnek.
János 1 4:16*

És Jacobnak, aki talán nem tökéletes, de számomra az.

Prológus

ANGLIA, HERTFORDSHIRE – 1796

SZÁMOS FÉRFIT SARKALLT MÁR NAGY TETTEKRE tiszteletre méltó apja vagy nemes lelkű fivére, és az ifjú, hatéves lord Trent Hawthorne-t Isten mindkettővel megáldotta. A vidéki birtokukra néző domb tején, az apja mellett állva nem kérdezte meg, miért őt, a másodszülött fiút hozták el sétálni a birtokra. Az apja hároméves kora óta őt is ugyanúgy oktatta, mint a bátyját. Azt mondta: „Az élet kiszámíthatatlan, és készen kell állnod. Remélem, hogy mindketten megéritek az unokáitok születését, de Isten dönthet úgy is, hogy egy napon inkább téged tesz meg hercegnek.”

Trent ezt nem értette, de szeretett az apjával és a bátyjával időt tölteni, így nem ellenkezett.

A magas férfi másik oldalán Trent fivére, Griffith állt. Griffithen már tízévesen is látszott, hogy ugyanakkorára, vagy talán még magasabbra fog nőni, mint az apjuk. Trent a lehető legeggyesebbre nyújtotta a hátát, egy kicsit még lábujjhegyre is ágaskodott, hogy lássa, fejével elérje-e apja vállát. Nem sokkal a férfi könyöke alá tudott csak felérni.

– Mit gondoltok, fiúk?

Trent feladta a nyújtózkodási kísérleteit, és az alattuk elterülő földekre nézett.

Szemközt egy régi öregtorony kőfala emelkedett a domboldalból, egy omladozó őrtorony maradványai alatt. A völgyben alacsony fák és fűfoltok nőttek nagy víztócsák között szétszórva. A sekély víztükről alól további fűcsomók álltak ki, ezzel kísérteties, veszélyes kinézetet kölcsönözve a látványnak. Talán fel kellene ásnia a mezőt, hogy kimélyítsék a tócsákat, és úszhassanak bennük. Mondjuk, a házhoz közelebb már volt egy erre tökéletesen alkalmas tó.

Griffith oldalra billentette a fejét, és felnézett az apjukra.

– Birkák.

Apa hunyorítva nézte tovább a földdarabot, és elgondolkodott a lehetőségén.

– Azt mondd, birkák?

Trent ezt szerette a legjobban az apjukban. A világon majdnem mindenki félt volna válaszolni neki. Inkább kívárták volna, hogy ő mit gondol, aztán egyetértenek vele. Végül is nagy hatalmú herceg. Aki még nála is tekintélyesebb, annak már királyi vér folyik az ereiben. Az igazság azonban az volt, legalábbis akkor, ha a családjáról volt szó, hogy John, Riverton hercege, a királyság legmegközelíthetőbb embe-re volt. Még akkor is, ha valakinek az az ötlete támadt, hogy mocsaras felfordulásba hajtson egy birkanyáját.

Trentnek fogalma sem volt, hogy a birkák szeretnek-e úszni. Ha igen, akkor Griffith okos, hogy inkább idehozatná őket ahelyett, hogy a tavat koszolnák össze. Valószínűleg jó így, hogy ő az idősebb fiú. Noha Trentre sosem fog átszállni a cím, szerette volna megörvendeztetni az apját azzal, hogy mindkét fia részt vesz a beszélgetésben. Átkutatta kis fejét, hátha talál benne valamit a birkákról.

– De ha engedjük őket úszni, akkor nem megy össze a gypajuk? Dadus azt mondta, azért ment össze a kabátom, mert tavaly az volt rajtam, amikor belementem a tóba.

Apja ragyogó tekintettel pillantott le rá, és összeborzolta Trent szőke haját. Csillogó, zöld szemek mosolyogtak a kisfiúra, amitől Trent hat láb magasnak érezte magát még úgy is, hogy sosem lesz akkora.

– Szerintem nem úgy működik, fiam! De tényleg sok itt a víz. Mit gondolsz, Griffith, szeretnek a birkák úszni?

Griffith, hamar elrejtve a nyugtalanságát, átnézett Trentről az apjára. Nemsokára iskolába megy, és az apjuk mostanában egyre jobban erőltette, hogy kimondja a gondolatait és a véleményét. Egy kicsit toporgott, majdnem elbotlott saját, magas tízéveshez mérten is hosszú lábaiban.

– Olvastam a vízvezető árkokról, amiket Skóciában ásnak. Mi is csinálhatnánk párat, és a terület nagyobb részét birkalegelővé alakíthatnánk. Aztán a mostani legelőjükön vethetnénk valamit.

Apa lehajolt Griffith szemének magasságába.

– Vízvezető árkokat?

Griffith akkorát nyelt, hogy beleremegett a torka.

– Igen, uram! Kiássuk őket, aztán köveket rakunk beléjük, hogy ne folyjon vissza a sár. Így a víz a folyóba mehet.

– Hol hallottál ezekről az árkokról?

Trent megpróbálta leutánozni apja elismerő testtartását, ám a szél folyton kihúzta a tarkójánál rövid copfba fogott haját, és szőke függőnyt fújt a szeme elé. A fürtök mögött összeszedettnek is nehéz volt látszani, nemhogy elismerőnek! Két kézzel hátrasöpörte a haját, hogy megnézze, hogyan keresi Griffith a szavakat. Griffith mindig szerette átgondolni a mondandóját. Trent szerint ez túl hosszú ideig tartott.

A bátyja nagy levegővétel után kihúzta magát, és a korábbi habozás minden jele nélkül szólalt meg:

– Amikor évekkkel ezelőtt meglátogattuk Mr. Stroudot, csak tőzeglápjai voltak. De amikor a múlt hónapban ő jött el hozzánk, kiváló káposztát hozott. Megkérdeztem tőle, hogy mi változott. Adott nekem egy könyvet az új módszerekről.

Apa széles mosollyal egyenesedett fel. Hátrahúzta a vállát, és két öklét a csípőjére tette. Trent megpiszkálta a kabát egyik varrását, ami kissé mintha megfeszült volna az apja büszke testtartásától. Vajon ő is ebben a kabátban ment bele a tóba?

– Ahogy a születésemmel, úgy az utódokkal is áldás szállt rám! –
Apja egyik erős karjával átölelte Griffith vállát, és magához húzta. –
Isten tudta, mit csinál, amikor téged nekem adott. Hagyd az Úrnak,
hogy vezessen, fiam, és jobb herceg leszel, mint én bármikor. Bizo-
nyos szempontból talán már most is jobb vagy.

A mezőkön át hazasétálva köveket dobáltak, meg vízvezető ár-
kokról beszélgettek.

A herceg négy nap múlva meghalt.

1. fejezet

ANGLIA, HERTFORDSHIRE, 1814

LORD TRENT HAWTHORNE MEG VOLT RÓLA GYŐZŐDVE, hogy a reggeli Isten egyik legnagyobb adománya az emberiség számára. Mi volna jobb módja az Úr új kegyelme megünneplésének, mint az, hogy az ember elfogyaszt egy adag ropogósra sült szalonnát? A reggeli Trent számára még az apja halála után is vigaszt nyújtott, emlékeztette rá, hogy Istennek továbbra is oka van rá, hogy a világra teremtette őt. Igen, Trent élete nagy részében mindennap azzal a biztos tudattal ébredt, hogy a reggelit semmi sem ronthatja el.

Egy esküvő kellett hozzá, hogy ezt megcáfolja.

Tulajdonképpen a saját esküvője volt az.

Egy olyan nőt vett el, akit alig ismert.

Trent mogorván nézett a tányérjára, aminek a közepére helyezett édes zsemle mogorván nézett vissza rá. Emlékei szerint először történt meg, hogy a tojás nem tűnt ínycsiklandónak, a szalonna száraznak és szúrósnak látszott, a pirítósnak meg olyan íze volt, mintha romlott vajjal, porból ragasztották volna kenyérszeletté. Egyszerűen képtelen volt megtalálni a nap kezdetének pozitív oldalát, pedig már három hete kereste.

Három héten át egyedül hallgatta a templomban felolvasott házassági bejelentést, és viselte a spekuláló pillantásokat meg az alig rejtgetett kíváncsiságot, amíg a jövődöbelije Birminghamben múltatta az időt az új ruhatára beszerzésével, hiszen az ifjú hajadonok számára megfelelő ruhák ezek szerint poros rongyokká foszlanak, miután a hölgy elmondja a házassági esküt. Trent a húgai ruházatával kapcsolatban nem emlékezett ilyesmire, amikor tavaly férjhez mentek, de lady Crampton bizonyára észrevette valamikor a dolgot, hiszen ragaszkodott hozzá, hogy a lányának minden egyes ruhadarabját lecseréljék.

Persze ahhoz is ragaszkodott, hogy a kötelező három hétnél ne várjanak többet a bejelentés után az esküvővel, így Trent hajlamos volt arra gondolni, hogy nem ez a hölgy hozza a leglogikusabb döntéseket.

Nem mintha lady Crampton bármikor is fontos lett volna a számára. És a lánya sem volt az, legalábbis az a lánya nem, akiről tudott. Élete során valamikor valószínűleg tisztában volt a ténnyel, de nemrég ismét tudomásul kellett vennie, hogy lady Cramptonnak egy második lánya is létezik. Másodszületett, és azonkívül nincs is más baja, hacsak az nem számít annak, hogy lady Crampton akkor már kizárólag csak arra koncentrált, hogy az elsőszülettéből elkényeztetett, önző, manipulatív, társaságban feltörekvő viperát neveljen a saját képére, és nem volt se ideje, se energiája arra, hogy a második lányból is ilyet csináljon.

A grófné természetesen igazán boldogan adja át neki ma a lányát. Végül is Riverton hercegének a családjába házasodik be, és mit akarthatna még egy anya a lánya számára? Lady Crampton ebben az esetben bizonyára jobban örült volna annak, ha a lánya magához a herceghez megy feleségül a herceg öccse helyett, de mindent összevetve tulajdonképpen még így is elég jó parti volt egy olyan lány számára, aki ismerte a kerület legjobb gombalelőhelyeit, többek között a szomszédos birtok régi öregtornyának rejtékében is, a félig beomlott tető és beszakadt padló alatt.

Trent megbökte a tojást, aztán csörömpölve a tányérra ejtette a vil-
láját.

– Puszta kézzel fogom lebontani azt a romot!

– Az aligha lesz szükséges, miután már egy egész napot és éjszakát
töltöttél azzal, hogy egy kővel levagdosd az egyik ablakról az indákat.
Ezzel a törekvéssel már annyi kárt tettél a kezekben, hogy szerintem
nem ártana újragondolni, akarod-e egy kőfal ellen is használni őket.

– Trent elfordította a fejét, hogy dühös pillantást löhessen a bátyja fe-
lé, aki mellette ült, és ha a tányértjáról gyors ütemben fogyó ételből
lehet következtetést levonni, semmiféle gondja nem támadt a regge-
livel. Griffith, Riverton hercege, hegyomlásnyi férfi volt, de Trent az
ország legjobb ökölvívóitól tanult. Szinte biztos volt benne, hogy ki
tudná ütni a bátyját. Griffith vállat vont, és tökéletes négyzet alakú
falatot vágott a sonkából. – Nos, ha egyszer így volt. Különben, hogy
vagy?

Trent megfeszítette az emlegetett végtagjait, és örömmel vette ész-
re, hogy mindkét kezében tűrhetővé szelídült a fájdalom. Néhány hal-
vány vonal maradt az éles kődarabbal lekasaboltsűrű, tüskés indák
okozta karcolások nyomán. A majdnem hiábavaló küzdelemben meg-
ütött bütykeit végre be tudta hajlítani annyira, hogy keze öklöt for-
máljon.

– A kezemmel nincs baj, habár mostantól sokkal jobban fogok rá
figyelni, hogy mindig legyen nálam kés.

Griffith felhúzta egyik aranyszőke szemöldökét.

– Azt tervezed, hogy mostantól gyakrabban szorulsz be régi romok
közé? Javasolom, a következőnél előbb győződj meg róla, nincs-e oda-
bent egy ifjú hölgy. Tudod, csak egyvalakinek lehet megkérni a kezét.

Trent felnyögött és megdörzsölte az arcát, majd tekintete lassú ván-
dorútra indult a szobában, hogy megkeresse új feleségét. A nő karcsú
alakját könnyű volt észrevenni a jól táplált arisztokraták között, és va-
lószerűleg ez volt az oka annak is, hogy a toronyban könnyedén sétál-
gathatott fel-alá azon a padlón, ami Trent alatt beszakadt. Miután a

padló megadta magát, a lépcső tartógerendáinak lyukas helye, amin a kisasszony korábban lemászott a rom aljára, haszontalan, sehová sem vezető létrává változott, és mindketten csapdába estek.

És nem csupán egy éjszakára. Egy egész életre beleestek az illendőség csapdájába, ami azt követelte, hogy Trent feleségül kérje és ezzel megmentse a nő veszélyben forgó jó hírét. Az mindegy, hogy senki sem tudott róla, hogy ott voltak. Az a tény sem volt mérvadó, hogy másnap reggel, amikor a nap a horizont fölé kúszott, egyedül törték át magukat az indákon. Trent úriember lévén nem hagyhatta a sorsra a kisasszony hírnevét, hiszen eleve ő okozta a gondot.

– Tulajdonképpen az ember annyi nőnek kérheti meg a kezét, amennyinek csak szeretné. De csak egy kezet kaphat meg.

Griffith felkacagva vetette magát a szalvétája után, nehogy megfulladjon, amiért nem akarja kiköpni a szájában tartott ételt. Nyelt egyet, és megtörölte a szája sarkát.

– Jó látni, hogy egy kissé visszatért a humorod! Már kezdtem azt hinni, hogy eltört a bokáddal együtt.

– Nem tört el a bokám. – Noha ez érthetetlen volt, akkorát zuhant az öreg kőtorony szétrohadt padlóján keresztül. – Az orvos szerint csak súlyos ficam. Amin sokat rontott az is, hogy egész éjjel rajtam volt a csizmám, aztán másnap abban is lovagoltam haza.

Nem mintha lett volna más választásuk. Lady Adelaide-et muszáj volt hazakísérni a kalandjuk után, és az apjával, Crampton gróffjával is muszáj volt megbeszélni az esküvő tervét. A beszélgetésben sajnos helyet kapott a társasági babérokra törő lady Crampton gyomorforgató hízelgése is. Az a kínos találkozó is egy reggeli alatt történt.

Griffith felcsípte Trent tányérjáról az édes zsemlét.

– Ha erre csak fintorogni akarsz, én megeszem. Tudod, megfontolhatnád, hogy nem vágsz mindig ilyen elkínzott arcot! Az emberek kezdenek megbámulni.

Trent felmordult, de megigazította a tartását, és megpróbálta elsimítani az arcvonásait.

– Azóta néznek, hogy leültem. Mit gondolsz, miért kerültek ezt az asztalt?

– Mert már mindannyian itt jártak gratulálni, te meg mindenki-re csak biccentettél?

Trent ismét mordult egyet, és a bátyja felé lökte a maradékot a tányérján. Griffith tányérja szélén többé-kevésbé ismerősnek látszó barna korong hevert.

– Ez mi?

– Gomba – vigyorgott Griffith. – Azt hiszem, az új feleséged szellemes alkat. Egész finom! Van kedved megkóstolni egyet most, hogy helyesen van elkészítve?

– Köszönöm, nem. – Trent megpróbált nem öklendezni a gomba elfogyasztásának gondolatára. Azon a végtelennek tűnő éjszakán nem volt ennivalójuk a lapos, vöröses színű tölcseres rókaagombán kívül, amiért lady Adelaide korábban lemászott. És míg nyersen is egész finom volt, Trent nem volt benne biztos, hogy képes lesz még az életben úgy gombát enni, hogy eszébe ne jusson a bezártság, ahogy egy részben összeomlott kővár földpadlóján ül, és végignézi, ahogy a jövőjére vonatkozó tervei a lenyugvó nappal együtt elhalványulnak. Fel-emelte a szalvétáját, és áthúzta a szélét az ujjai között. – Sosem figyeltem igazán az ezekhez az ízekhez tartozó etikettre. Mit gondolsz, mikor mehetek el innen?

– De lady Adelaide-et is magaddal szándékozod vinni, ugye? – Griffith sűrű, szőke szemöldöke között aggodalmas árok jött létre, ahogy sötétzöld szeme fölé vonta. Trent igen gyakran látta ezt az arc kifejezést, ebből lehetett tudni, hogy Griffithből egy napon kiváló apa lesz majd.

– Hát persze. – Trent összegyűrte a textilnégyzetet, és az asztalra dobta. – Úriemberhez méltatlan dolog volna az apja házában hagyni egy feleséget. Különösen, amikor egy lady Cramptonhoz hasonló asszony is él benne. Továbbra sem vagyok meggyőződve róla, hogy lady Adelaide-et ő nevelte fel. Túlságosan is édes.

– És pontosan mennyi időt is töltöttél a társaságában?

Trent a homlokát ráncolta.

– Egy napot és egy éjszakát. De azokat a porban üldögélve töltöttük, és nem változott házisarokká. Szerintem ez bizonyít valamit.

Legalábbis nagyon remélte.

Lady Crampton és idősebb lánya, lady Helena volt a két legidegesítőbb ember, akivel Trent valaha találkozott. Pedig már ismerte az egész londoni arisztokráciát és a dzsentrí meglehetősen részét is. Ha kiderül, hogy a másodszülető lányt is hasonló fából faragták, Trent élete kimondottan nehéz lesz.

– Biztos vagyok benne, hogy az évek során találkoztunk már vele különböző összejöveteleken, hiszen ugyanazon falu közelében élünk, meg minden. Az már biztosan jó jel, hogy míg az anyjára tisztán emlékszem, rá a legkevésbé sem.

– Mégis, ha most megnézem, nem gondolnám, hogy túlságosan felejthető hölgy lenne. Igazán szokatlan a külseje!

Trent követte Griffith pillantását, és el kellett ismernie, hogy a fivére jól mondja. Lady Adelaide-nek meglehetősen egyedi volt a megjelenése, sűrű haja olyan sötét volt, hogy már majdnem feketének látszott, és hatalmas, kék szeme még nagyobbnak tűnt volna, ha rajta lett volna a szemüvege. Néhány hajfürt – amik túl rövidek voltak hozzá, hogy begöndörítse vagy a frizurájába simítsa őket – a homlokába hullott. A fekete keretes szemüveg nélkül pár szál azzal fenyegetett, hogy a szempillájára konyul. A nő véletlenül leégette a homlokára lógó haját, amikor egyik reggel sütővassal akarta begöndöríteni őket, és sokáig fog tartani, mire visszaönek.

Ez volt az egyik olyan dolog, amit Trent lady Adelaide mellett ülve, gombát falatozva megtudott. A rövid pihenők és az indák kaszabolása közti csendes sötétségben beszélgetéssel múltatták az időt. Ez volt az egyetlen, ami miatt Trent nem rettegett teljes mértékben a házasságtól. Ha vissza tudnának találni oda, ahogy a sorsuk beismerése előtt voltak a dolgok, még elképzelhető, hogy legalább elviselhető lesz a házasságuk.

– Meg vagyok lepve, hogy anya nem ért vissza az esküvőre. Tegnap kaptál tőle levelet, nem? Nem mondta, miért nem jön? – Griffith felvágta a zsemlét, amitől a még most is meleg péksüteményből gőz szállt fel, mire Trent szájában összefutott a nyál, ugyanakkor fordult egyet a gyomra.

Habár az émelygésnek bizonyára több köze lehetett ahhoz, hogy az anyja azért nem jött el az esküvőre, mert nem szólt neki róla. Megpróbálta. Vagy valami olyasmi. Mégis, Trent szeretett volna hinni benne, hogy még van kiút ebből a helyzetből, és ha leírja, akkor olyan állandónak látszott volna!

Akárcsak az alig egy órája aláírt mátrikula.

Trent megköszöri a torkát, és Griffith pillantását kerülve válaszolt.

– Ööö, nem. Nem említette az esküvőt.

Griffith szeme tágra nyílt a meglepetéstől.

– Tényleg? Nem is tudtam, hogy ennyire nem kedveli lady Crampont.

– Biztos vagyok benne, hogy egyszer hallottam, amint azt állítja, hogy az egyik legjobb dolog abban, hogy újraraházasodott, az, hogy már nem kell a grófné szomszédságában élnie.

A grófné, Trent új anyósa, úgy tűnt, nem érzi olyan kellemetlenül magát, mint a menyasszony és a vőlegény. A lánya mellett állva mosolyogva beszélgetett, míg lady Adelaide szerény mosolya grimasszá nem torzult, és fókuszot veszített pillantásában pánik kezdett tükröződni. Trent jobban is megnézte, próbált rájönni, hogy valami baj történt-e, vagy csak a nagy figyelem bántja. Ahogy lady Adelaide megbotlott, kiderült, hogy a papucsja sarka valahogyan belegabalyodott a ruhája szegélyébe, és anélkül akarta kiszabadítani, hogy bárki észrevenné. Az anyja figyelmeztető pillantásaiból kiindulva nem volt túl sikeres.

Ettől Trent meg tudja menteni! Ha az esküvőjükből más jó nem is származik, legalább kiemeli lady Adelaide-et az anyja hatása alól, és talán egész Londont megmenti egy újabb figyelemhajtás üresfejűtől.

– Szeretnék ma este Londonba érní. – Volt közelebbi birtoka is, amit fillérekért vett meg a bátyjától, ám egy vihar kárt okozott a hálszobájában, ami még javítás alatt állt. Különben is, ha Londonba mennek, az azt jelenti, hogy most azonnal el kell indulniuk, és még akkor is gyorsan kell hajtatni.

– Elég nagy ez az összejövetel, és te vagy a díszvendég. – Griffith megtörölgette a száját egy szalvétával, de Trent szinte biztos volt benne, hogy a mosolygását akarja vele elrejtetni.

– Élvezed, mi? – Griffith gyakran figyelmeztette Trentet, hogy valamelyik terve visszafelé fog elsülni, ez azonban nem egy terv volt. Itt csupán annyi történt, hogy talált egy magányos, a romoknál kikötött lovat, és kíváncsiságból megnézte, ki lehet ott. Az efféle következmények azonban ettől függetlenül is túlságosan komolyak voltak hozzá, hogy akár egy fivér örömét lelje bennük.

– Nem. Noha én jobban belenyugodtam már az elmúlt hetek alatt. – Griffith letette a villáját, és az arcáról eltűnő mosoly után komoly, töprengő kifejezés maradt. – Ha tehetném, átvenném a helyedet. Gondolkodtam rajta. Lord Crampton nem ellenkezett volna egy efféle cserével.

– Mintha hagytam volna, hogy ilyen nevetséges javaslatot tegyél! – Trent lehunyta a szemét, és sóhajtva képzelte el, ahogy Griffith dübörgő léptekkel, az öccsét maga után rángatva érkezik a Moonacre Parkba. Nevetséges kép volt, de ebben a helyzetben határozottan elkelt némi humor. – Lord Crampton őszintén szólva térdre esve csókolta volna a lábadat. Persze, csak azután, hogy lady Cramptont ellökte az útból.

Griffith erre apró és szomorú mosolyt villantott, bánkódó feszültséggel telve helyezkedett át a székén. Trent gyerekkora óta ámult a bátyja méretén, és azon gondolkodott, miért döntött úgy Isten, hogy ilyen hihetetlenül széles vállú férfit alkot. Most már nyilvánvaló volt. Enélkül Griffith képtelen lett volna cipelni azt a rengeteg felelősséget, amit magára vállalt. Azokat is, amikkel Trent idősebb korában sem volt hajlandó segíteni.

Ahogy a bátyja nem egy fiatal, huszonnyolc éves fickóként, hanem inkább fáradt öregember módjára összedörzsölte a mutató- és hüvelykujját, Trentnek eszébe jutott, hogy a maga huszonnégy éve azt jelenti, hogy neki is a vállára kellene vennie némi felelősséget. Bármennyire is szerette volna elkerülni a körülmények hozta következményeket, sosem lenne képes elviselni, hogy Griffith szenvedjen helyette.

– Isten nem követ el hibát. – Trent kijelentése átvágta Griffith bűntudatos merengését.

– Tessék?

– Isten nem követ el hibát. Ezt te mondtad nekem. Amikor még csak kezdtem az iskolát, és azt mondtam, nem helyes, hogy apa nincs ott velem. – Trent nagyot nyelt az emlékek hatására. Évek óta nem sírt az apja miatt. Nem most jött el az ideje, hogy újra elővegye a régi szokását. – Azt mondtad, Isten nem követ el hibát, és hogy van terve az életünket illetően még akkor is, ha mi nem értjük, mi az.

– Nos, én... – Griffith hátradőlt a székén, és ismét kifinomult hercegnek látszott. – Ez igaz.

– Akkor bízunk benne. Igen, Cramptonék imádták volna, ha az egyik lányukat egy herceghez tudják hozzáadni. De engem kaptak helyette. – Ha Isten is úgy akarja, ezt a címet Trentnek sosem kell viselnie. – Tehát elvettem lady Adelaide-et. És meglátjuk, erre mi az Úr terve.

Griffith elmosolyodott. A büszke, atyai mosolyával. Azzal, amitől Trentnek dagadt a melle, közben pedig megszakadt a szíve.

– Mikor lettél te ilyen bölcs?

Trent vigyorogva próbált kiskiűsnak látszani, próbálta visszahozni Griffitht a még mindig fiatal báty szerepébe.

– Biztosan akkor, amikor rád akartam hasonlítani.

2. fejezet

LADY ADELAIDE BELL – AKI FELTÉTELEZÉSE SZERINT MOST MÁR lady Adelaide Hawthorne volt – mindig azt hitte, hogy nagyon boldog lesz, amikor eljön a nap, amelyiken az anyja büszke rá.

Nem volt boldog.

Szívesebben kapta volna vissza azokat a napokat, amikor az anyja panaszkodását kellett hallgatnia arról, hogy milyen borzalmasan átlagos másodszültött lánya van. Hát nem átlagos a világ legtöbb embere? Nem pontosan ez a szó definíciója? Őszintén szólva nem gondolta, hogy rossz, ha az embert egy kalap alá veszik a többséggel. Ez azt jelenti, hogy jobban el tud vegyülni közöttük, és hamar elfelejtik.

Azonban nem mindig volt áldás, ha elfeledkeztek róla. Jó volt, hogy a varrónő, a rőfös és számos egyéb helyi kereskedő elfelejtették, hogy az anyja egyszer-másszor otthagyta őt a boltjaikban, és több mérföldet kellett gyalogolnia hazáig. Persze, ha az anyja nem felejtette volna ott, nem kellett volna hálásnak lennie a boltosok hiányos emlékezőtehetségéért.

Ám az anyja ma elszánta magát, hogy jóváteszi, hogy éveken át nem törődött Adelaide-del. Amikor a lánya reggel felébredt, anyja az ágy lábánál állva nézte, és készen állt megosztani vele mindenféle bölcsességet arról, hogyan hozza ki a legtöbbet ebből a naphból.

A szertartás alatt szerencsére hallgatott, de mióta megérkeztek az esküvői reggelire, azt is bepótolta.

Adelaide Mrs. Guthrey-ra mosolygott. Legalábbis úgy hitte, hogy Mrs. Guthrey az. Az anyja ragaszkodott hozzá, hogy ma ne vegye fel a szemüvegét, így az egy karnyújtásnyi távolságon kívül eső dolgok teljes homályba vesztek. Nem mintha számított volna, hogy ki beszél hozzá. Egész reggel csak mosolygott és bólogatott, nem igazán tudta, mihez kezdjen a rá irányított hatalmas figyelemmel. Három héttel ezelőtt ezek az emberek még a nevét sem tudták volna felidézni. Ám kétkedett benne, hogy mostanában nem emlegetik. Az egyik legkedveltebb helyi agglegénnyel kötött sietős házassága remek alapul szolgált a pletykákhoz, különösen, hogy ő, a szóban forgó nő, hirtelen elhagyta a várost, és csak az esküvő előtti napon tért vissza.

Szünet állt be a beszélgetésben, mire Adelaide megpróbált bólintani és elköszönni, hogy továbbmehessen a következő csoporthoz, de előbb ki kellett szabadítania a papucsát. És anélkül kellett kiszabadítania, hogy bárki megtudná, hogy egyáltalán beakadt. Muszáj lesz lehajolnia, hogy megoldja a gondot. És ezzel fel fogja bosszantani az anyját.

Két lépéssel kicsoszogott a beszélgetők köréből, és letérdelt, hogy kiszabadítsa a cipőjét. Ahogy várta: amint felállt, az anyja már ott is volt, az ajkán mosoly ült, a szemében azonban nem.

– Mit csinálsz?

Adelaide pislantott. Hát nem nyilvánvaló? Ő úgy érezte, egész gyorsan elintézte a dolgot, de azért eltartott egy-két másodpercig, mire leszedte a szoknyát a sarkáról.

– A cipőm...

– Mrs. Guthrey éppen arról beszélt, hogy szerinte mennyire csodálatosnak fogod tartani az idei virágzásfesztivált, te meg egyszerűen kiléptél a beszélgetésből! – A fülébe súgott, csalódott szavak jóval ismerősebbek voltak Adelaide számára, mint a sok dicséret, amit az anyja csak úgy ontott rá, mióta eljegyezte magát egy herceg fiával.

– De hiszen te utárod a virágzásfesztivált! Mindig azt szoktad mondani, hogy ha meghívnának, sem tennéd be a lábadat.

Anya mogorva arcot vágott, ajkait inkább csak összenyomta, mint a sarkánál lefelé húzta. Végül is nem akart ráncokat magának.

– Az még azelőtt volt, hogy megértettem, miről szól valójában az esemény. Most, hogy Mrs. Guthrey kifejtette az érényeit, meglehetősen nagy izgalommal várom a meghívóját.

Adelaide ellenállt a késztetésnek, hogy az égre emelje a tekintetét. Azt kívánta, bárcsak a közelben lenne Bernard, a fivére, hogy mindentudó pillantást válthasson vele. A dologban az volt a legszomorúbb, hogy az anyja tényleg elhitte magáról, hogy azért nem szerette a virágzás-fesztivált, mert nem értette, nem pedig azért, mert sosem kapott meghívást a házi bálba. Mert valójában ennyi volt a „fesztivál”: egy szépen elnevezett házibál, aminek az volt a lényege, hogy eldicsekedhessenek a Mr. Guthrey télikertjében növekvő lenyűgöző trópusi növényekkel. És most majd Adelaide-nek is el kell rá mennie, hogy az anyja ott lehessen.

– Biztosan csodás lesz.

A menyasszony a három hete gyakorolt apró mosoly és egy biccentés kíséretében megfordult, és elindult a szoba másik oldala felé, ám az anyja elkapta a karját.

– Hová mész?

– Oda – intett Adelaide az „el” általános irányában fekvő asztal felé. Nem látta, mi van rajta, de elég nagy volt a valószínűsége, hogy enivaló. – Éhes vagyok.

Újabb lépést tett, de megint megbotlott a szoknyája szegélyében, és csak még két gyors lépéssel tudta megakadályozni, hogy elessen. Biztosan kibomlott az alsó varrás.

Lady Crampton végsőkéig hajszolt, magatehetetlen gyermekekkel megvert grófnék sóhaját hallatva lehajolt, és eltépte a cérnát, amire Adelaide folyton rátaposott.

– Sosem voltál ilyen ügyetlen! Ma már harmadjára kell megigazítanom az öltözékedet!

Ebből derült ki a legpontosabban, hogy az elmúlt évek alatt valójában mennyit figyelt Adelaide-re, hiszen a lánya szobalányának folyamatosan fel kellett hívnia a figyelmét az öltözékével kapcsolatos javítanivalókra.

Adelaide egy nagyon elfoglalt család középső gyerekeként ide-oda csapódott a szülei és a nevelőnő között, mindig azt tette és úgy viselkedett, hogy boldoggá tegye a körülötte lévőket. És ők mindig akkor tűntek a legboldogabbnak, ha elfelejthették, hogy léteznek. Adelaide lett a csendes kislány, aki rámosolygott a vendégekre, majd felügetett a gyerekszobába, vagy halkán zongorázott, amíg a többiek csevegtek vagy kártyáztak. Adelaide nagyjából ugyanolyan tűrhetően zongorázott, mint ahogy minden mást is csinált.

Az anyja sóhajtott.

– Legalább annak örülhetünk, hogy az uszály már nem divat. Olyan elegánssá tették a ruhákat Helena első báljának az évében!

Adelaide megpróbált nem összerézenni gyönyörű, szőke, nem szemüveges nővére nevének hallatán. Ameddig vissza tudott emlékezni, az anyja nagy jövőre készítette fel Helenát, a vidék legkeresettebb nőjévé formálta őt. Jövendőbeli királynévá vagy legalább hercegnévé. Anyja néha még most is hisztériás rohamot kapott a tényről, hogy idősebb lányából csak vikomtné lett. És Adelaide most valahogy belegabalyodott abba a pozícióba, amibe anya mindig is Helenát szeretne volna hozni – nos, majdnem abba –, és igazán komoly elvárások közé csöppent. Már szinte kezdett arra vágyani, hogy a divatáruboltban felejtse.

Nem mintha mostanában bárki is megfélekezett volna róla. Pedig az elmúlt három hét nagy részét különböző divatárusoknál töltötte, ruhákat válogatott és igazított, és végighallgatta, hogyan abajgatja az anyja szegény varrónőket azzal, hogy nevésecsen rövid idő alatt kell elkészülniük a munkával. Hát nem tudják, hogy Adelaide River-ton hercege öccsének a felesége lesz? Szörnyű élmény volt, de legalább egy másik városba utaztak érte. Adelaide soha többé nem teszi be a lábát Birminghambe!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– És az sem ártana, ha mosolyognál! Tudod, hogy az emberek figyelnek! Ez a te esküvőd. Soha többé nem lesz rá lehetőséged, hogy ennyi figyelmet kapj, téged meg jobban érdekel az ennivaló. Nem csoda, hogy csak a másodszüllöttet tudtad elcsípni.

Adelaide megállt, és hunyorogva pillantott az asztalra, hogy lássa, miféle ételek vannak rajta, aztán tágra nyílt szemmel fordult az anyjához.

– Egyáltalán nem akartam elcsípni egyiküket sem! Gombásztam.

– És ez itt a baj, drágám! Talán olyan nehéz lett volna megkérni a herceget, hogy segítsen? Végül is az ő birtokán voltál. – Anya lesöpört némi port a szoknyájáról. – Reménykedtem benne, hogy rájöttél, mekkora ajándék, hogy korlátlanul bejárhatsz a birtokára. Mi másért hagytalak volna odalent egész éjjel?

– Miután tudjuk, milyen gyakran szedtem gombát a régi öregtornyban, aligha kérhettem arra, hogy... Várjunk! Hogy érted, hogy odalent hagytál bennünket? *Tényleg* járt ott egy szekér!

Adelaide szemét csípősen szúrta valami, mire gyorsan pislogni kezdett, nehogy kicsorduljanak a könnyei. A hosszú délután folyamán Trenttel mindketten azt hitték, valaki elhajt a rom mellett, így torkuk szakadtából kiáltozni kezdtek. A válasz hiánya miatt végül arra jutottak, csak a saját lovaik mozgólódását hallották, ahogy a fűről a közeli patakhöz lépdeltek. Csakhogy nem képzelődtek, és az anyja szándékosan hagyta magára!

– Kérlek, hogy ne nevezd a csézámot szekérnek! És igen, Mrs. Pearsonnál voltam látogatóban, és hazafelé átvágtam Riverton földjein. Azt hittem, a herceget kaptad el, de okosabbnak kellett volna lennem annál, hogy azt remélem, ilyen jó ismeretséget kötsz. Ámbár egy herceg másodszüllött fia is jóval több, mint amit Londonban a nyár során magadhoz tudtál volna vonzani.

Adelaide pislogott, szája közben úgy nyílt és csukódott, akár egy halé. Akart mondani valamit, kellene is mondani valamit, de mit lehet erre mondani? A tudat, hogy valaki megmenthette volna őket, vagy legalább tanúskodhatott volna illendő viselkedésük mellett, egyszerre